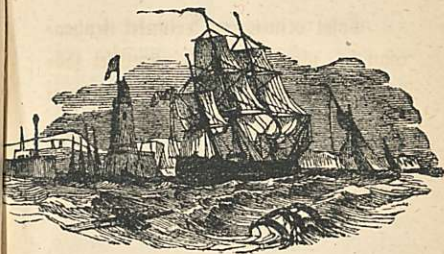

Lasten kirjasto. № 1.6

Tulitornin Tyttö.

Hinta: 5 penniä.

Näytetty: R. E. Lindström.

Tulitornin Tyttö.

Tulitorni eli majakka on jyrkän korkeaa rakennus merenrannalla. Sen ylimäinen huippu kutsutaan "lyhdyksi", jossa palaa lamppuja koko yön. Näitten lamppujen valo johdattaa purjehtijoita ja varottaa heitä vaarallisista paikoista. Tulitorni siis ikäänkuin huutaa: "Käwähataat, te merimiehet, tässä on vaarallisia kallioita ja salakaria. Pitäkäätkä tarikat lähystäjät lainvoisjanne ja purjehtikaat warowasti, muuten saatatte pian joutua hukkaan, sillä tässä paikoin on waara lähellä."

Jokaiseen tulitorniin on erittäin asetettu torninwartia sytyttämään ja sammuttamaan sen lamppuja. Vuokaamme silmämme tällä kertaa yhteen semmoiseen tulitorniin Cornwallin rantaseuduilla Englannissa.

Wähäinen tyttö, nimeltä Mari, istuu siellä yksinänsä. Ehto on jo tässä ja ankara myrsky näyttää olevan tulossa. Hän kuulee kuinka aallot loiskivat kallion kylkiä ja kuinka tuuli winuu ja ulvoo tornin laikeissa koveroissa ja liitokeissa.

Marin isä oli, pantuansa lamput tuntoon ehtooksi, lähtenyt ulos läheiseen kylään ostamaan elatusvaroja. Sinne kävi pieni polku kallioita myöten, joka ainoastansa muutamana tunnin päiwäisspä oli semmoisessa tilassa, että sitä sopi käydä, sillä täällä niinkuin yleensä valtameressä on havaittava luode ja wuoksi eli weden säännöllinen nouseminen ja

laskeeminen, ja nousuveden aikana oli tuo polku ihan veden peitossa. Lähteisjängä oli torninwartia sanonut aikowansa polata kotiin ennenkuin pimiä tulee ja ennenkuin wuoksi taas ehtii peittää polkua.

Mutta misjäsitten Marin äiti oli, kysyneekö. Hän oli kuollut pari wuotetta takaperin, ja tämä wähäinen liikka eläi nyt kahden kesken isängä kanssa. Äiti oli Herraa pelkääwäinen waimo, joka istuessansa yhdessä pitkäsen litkansa kanssa pitkät talwipuhheet usein luki lapsensa kuullen suuresta raamattustansa, joka oli hänen kalliin omaisuutensa. Sen ohessa oli hän myöskin puhunut hänelle paljon kirkkouden ja elämän Herrasta, joka jätti istuimensa taivaassa tullaaksensa alas tänne syntyiseen maailmaan kirkouksen ristillä kärsimään ja kuolemaan syntisten edestä. Hän oli myöskin puhunut siitä, kuinka Hän otti lapset syliinsä ja kuinka Hän vieläkin yhä kutsuu heitä luokseensa wapahtaa-

ja ja autuaaksi tehdäkseen häntä. Mari oli tarpeeksi kuunnellut äitinsä sanoja ja kätkenyt ne sydämensä pohjaan.

Mutta palatkaamme siihen iltaan, jona Mari istui yksinään tornissa. Alusta hän ei ollut lewoton, sillä isä oli sanonut pian palaavansa, ja Mari odotti häntä joka silmänräpäys. Kuitenkin tuli hetki toisensa perästä eikä häntä kuulunut. Mikä siihen lie ollut syynä?

Erään källion piilossa oli muutamia pahan-iskisiä miehiä, joiden hurja muoto ja uhkaavainen liikkunto selvästi osotti, että heillä oli jotain pahaa mielessä. Heidän näkyi odottavan jotakin, ja heidän tytywäisestä katannoistansa, nähdesjäänsä Marín isän palaavan työstä, oli havaittava, että he juuri häntä olivat odottaneet. Ketä nuo miehet sitte olivat?

He olivat haaksihyökyin ryöstäjiä, semmoisia jotka piiloittelivat merenran-

naſja ja odottivat myrskyn ajawan jon-
kun ohitse purjehtivan lainvan kallioita
tahi ſalakaria waſtaan ja ſillä tarwoin
joutuwan haakſirikloon, jolloin he kii-
ruhtivat piilopaikoistaſa eſille, ei aut-
tamaan haakſirikloon joutuneita ihmis-
parſoja, waan ryöſtämään heidän lai-
waanſa ja armottomalla tavalla ſyökſe-
mään mereen niitä lainwamiehiä, jotka
koettivat peläſtaa itſiänſä.

Nämät julmat ihmiset tieſiwät nyt,
että ſe wähäinen tyttö oli ykſinänſä ko-
tona tulitornissa, jonka tähden he oli-
wat päättäneet eſtää iſää palaamasta
ſinne täkſi myrskyhiekſi yökſi, niin että
lamput jäiſiwät ſytyttämättä, ja ne lai-
wat kalliine laſtinenſa, joiden juuri tänä
iltana piti purjehtiman täſtä ohitse,
ſitä wiſſemmin ajaiſiwat lareille ja jou-
tuiſiwat heidän ſaaliikſenſa. Niin on
woitonpyhyntö ja ahneus kaiſen pahuu-
den alkua ja juuri! Soutawan maalli-
ſen woiton tähden julkeſiwat nuot ih-

misraulat turmella sielunsa, julkesivat ostaa sen merimiesparlain hengen hinnalla. Syystä siis raamattu sanoo, että "sydän on häily ja pahanilkinen lappale ylitse kaikkein: kuka taitaa sitä tutkia?"

Marin isä tuli, niinkuin sanoimme, polkua myöten taakka kainalossaan, jouduttain askeleitaan keritäkseen aikanaan sytyttämään lampun. Samassa hyökkäsivät rosvot piilostansa, löivät hänen maahan, sitoivat hänen kätensä ja jalkansa köysillä ja laahasivat hänen lymypaikkaan, johon jättivät hänen seuraavaksi aamuksi. Turhaan anoi ja rukoili hän heitä päästämään häntänsä irti. He waan nauroivat hänen tuskansa ja menivät vihdoinkin matkoihinsa, jättäin ainoastansa yhden miehen häntä vartioimaan.

"Voi, minun pikku Mari-parlaani, mikä tulee nyt sinunkin kohtaloksesi", huokasi isä loukostaan, josta kuuli kuin

ka myrskyn kohina yhä waan eneni;
 "jos lapsi-raukka taitaisi sytyttää lam-
 putkin, mutta ei hän taida. Monta
 laiwaa suuttaa sentähden mennä huk-
 kaan ja sadottain merimiehiä menettää
 henkensä." Suuri oli onnettoman mie-
 hen tuska, mutta hän rukoili Herraa,
 joka on luvannut kuulla rukouksia.

Sillä aikaa istui Mari tornin al-
 kunasna ihmetellen, missä isä wiipyi, ja
 odotti saawansa wihdoin kuulla hänen
 askeleinsa krapinoita. Kello löi kuusi,
 ja hän tiesi, että wesi siihen aikaan jo
 rupesti kohoamaan yli polun.

Wieläkin kului tunti, kello löi seit-
 semän, mutta isää ei kuulunut. "Isä,
 isäni joutukaa", huusi Mari ääneensä,
 itkäänkuin olisi kuullut isän häntä kuu-
 lewan. "Joko peräti olet unhottanut
 pikku tyttösi, joka istuu täällä yhä
 sinänsä!" Mari ei kuullut muuta was-
 tausta, kuin aaltojen kohinan, jotta yhä

waan rajummin huuhtoivat kallion kyl-
kiä, ja myrskyn pauhinan, joka tornin
huipusta humisi ja winkui.

Kello löi kahdeksan. Mari tiesi,
että wesi nyt oli korkeimmallaan ja
että oli mahdotonta enää päästä tulke-
maan edellämainittua polkua. Hän a-
jatteli, mikä onnettomuus oli mahtanut
kohdata hänen isäänsä, hän ajatteli o-
maa yksinäistä tilaansa ja sitä waaraa,
jossa monen ihmisen henki nyt oli me-
rellä, jos eivät lamput tänä iltana tu-
lisi sytytetyiksi. Ei siis ihmettä, että
kaiikki nämät ajatukset saattoivat hänen
katkeraasti itkemään.

Näin itkeisjäänsä muisti hän, että
hänen rakas äitinsä oli useasti neuwo-
nut häntä lähestymään Jesusta kaikissa
tusfissa ja sanonut, että Hän taitaa
auttaa kaikesta hädästä. Seti lankefi
hän polwillensa yksinäiseen huoneen louk-
kaan, pani kätensä ristiin ja rukouli:

"Herra Jeesus, opeta minua mitä minun pitää tekemän ja auta minun rakasta isääni ja johdata häntä terveenä kotiin takaisin!"

Päivä oli laskenut jo pari tuntia sitten, paksut pilvet peittivät kuun eikä ainoatakaan tähteä näkynyt taivaan laella. Moiswot kävelivät hywiillä mielin meren rannalla ja juttelivat siitä runsaasta saaliista, jonka tämän yön piti heille tuottaman, sillä he olivat warmat siitä, että, kun purjehtijat eivät näe valoa tornista, luulewat he olevansa liiä rantaa, ajawat karkille ja hukkuvat.

Mutta tällä hetkellä heräsi pikku Marissa uusi ajatus. "Jospa koetaisin sytyttää lamput?" Mutta — hän oli liian lyhkänen, ei hän saattanut ulettua niihin asti. Ne olivat kaikki asetetut niin korkealle. Yhtä kaikki haki hän tulitikut ja wiritti kynttilän. Sitte weti hän tuolin allensa ja koki siitä ulettua

lamppuihin, mutta hrithyksenä käwi turhaan, lamput olivat paljon ylempänä kuin hän ulettui. Hän weti sitte wäkäisen pöydän esille, nousi warpaillessa pöydälle ja luuli jo olevansa tarpeeksi pitkä, mutta ei ollutkaan. "Jos minulla waan olisi joku köppi," ajatteli hän, "niin sitoisin tulitikon sen päähän, ja sitte taitaisin wissiin wirittää lamput." Mutta ei hänellä ollut köppiä eikä mitään muutaakaan sen we-roista.

Mhrsky yhä waan eneni tuimemaksi ja wälewämmäksi. Lewottomina tähystiwät merimiehet tulitornia, joka tässä tawallisesti aina walaifi heille, mutta eiwät he tainneet hawaita sitä. Missä paikoin he nyt mahtoiwat olla? Oliwatko he mahthaneet ohjata laiwansa nuralle suunnalle? He eiwät tienneet missä oliwat ja kuhunka heidän piti kääntymän.

Marin isä rufoili alati Herraa wankuudessaan, kussa oli, kädet ja jalat sidot.

tuina. Hän rukoili niitten onnettomien puolesta, jotka purjehtiwat ulkona merellä, ja pikku tyttärensä puolesta, joka oli yksinänsä pimeässä tornissa.

Mari istui taas ja itki, turhaan koetettuaan sytyttää lamppuja. Silloin sattui hän näkemään wanhan suuren raamatun. "Kuinka olisi, jos mä panisin sen pöydälle ja astuisin sen päälle, niin wissiin ulettuisin lamppuihin saakka!" "Mutta," ajatteli hän taas, "saankoahan jotkua raamattua, Jumalan omaa pyhää sanaa, sitä kirjaa, jota äiti wainaani niin suurella kunnioituksella piteli?" "Saat," sanoi sisällinen ääni, "kun ihmishenkien pelastus sen kautta on tarjona, niin saat sinä käyttää raamattua astuaksesi sen päälle. Mitäs warmaan antaisi sen myöten, jos hän olisi tässä, ja et sinä sen wuoksi osota mitään ylenkatsetta kalliista kirjaa vastaan." Seuraavana silmänräpäyksenä oli suuri raamattu pöydällä, ja Marín pienet ja-

lat seisoiwat sen päällä; kuitenkkin loetti hän kajota kanziin niin warowasti kuin suinkin mahdollista oli. Ja niinpä käwi: nyht ulettui hän lamppuihin aiwan hywin ja sytytti toisen lampun toisensa perästä, fiksi että "lyhty" wihdoin lähetti tähden walonsa himeille aalloille.

Shmeeksensä ja iloksensa näki Maru isä tuon walon pimeästä loukosta, jossa makasi, ja kiitti sydämmensä pohjasta Sumalaa tuosta odottamattomasta awuusta waaran hetkenä, waikka hän ei käsittänyt mitä keinoa Herra sitä warten oli käyttänyt. Purjehtijat merellä näkiwät myöskin tuon heleän walon ja saattoiwat onnellisesti wälttää nuo waaralliset karit ja kalliot ja kiittiwät Sumalaa hekin puolestaan. Mutta niitä, jotka eiwät iloinneet eiwätkä kiittäneet Sumalaa, oliwat nuot julmat haaksirikko-alusten ryöstäjät, jotka wihapäisjään lähtiwät pois, kun hawaitsiwat että aikomuksensa oli mitättö-

miin rauennut. Koko yön yhtenänsä le-
witti lyhty kirkasta valoaan synkeälle
seudulle. Wasta aamupuolella päästivät
roskot tulitornin wartia-paran wankeu-
desta; ja kun nousuwesti jälleen oli las-
kenut, niin että tuota wähäistä polkua
taas sopi käydä, kiiruhti hän sitä myö-
ten kotiinsa pikku Marinsa luoksi, josta
pian sai kuulla, kuinka Herrä oli autta-
nut häntä hänen hädässänsä.

Me toivomme warmaan, että kal-
lis raamattu aina wastedeskin oli Ma-
rille "hänen jalkainja lynttilä ja wal-
keus hänen teillänsä", ja että hän sen
walossa saapui taiwaiseen satamaan,
jossa hän sitte jälleen sai nähdä äi-
tinsä, tähtymättä enää koskaan hänestä
erota.

Mutta nyt kysymys sinulle, rakas
lukumme: Onko raamattu sinullekin
semmoinen lynttilä? Onko Sumala Py-
hän Henkensä kautta saanut johdattaa si-

nuu uskomaan Jeesusta Wapahantajaksesi?
 Jos niin on, niin annapa hynttiläsi walaista sanoissas ja waelluksessas sekä kaikkisissa oloissas ja menoissas! Ja koska Herran Jeesuksen wihoilliset koettawat sammuttaa hänen totuutensa kirkasta waloa, niin pyri sinä kaikissa tiloissa pitämään sitä näkywiissä, niin että ihmiset näkewät sen ja tulewat pelastetuiksi.

Turussa, 1870.

G. W. Wilén'in ja Rumpp. kirjapainossa.